

3. Mihai Gruia Sandu impune conturul rolului dintr-o „trăsătură de penel”, ca și Constantin Drăgănescu. Primul este un travestit grotesc, cu „idei și morală”, celălalt joacă la capătul unui polonic glume de Kapo de Lagăr. „Fetițele lui Max” (Adrian Ștefan, Daniel Popa, Radu Micu) compun atent, laborios, folositor contextului. La finalul primului act, Cristian Iacob culege aplauze la scenă deschisă. La finalul celui de-al doilea act, Max se sinucide. A aflat cine este! Alege să moară gay (*ben!*) decât să ia de la capăt, la Dachau, dilemele existențiale deja parcurse.

Teatrul Lucia Sturdza Bulandra – Bent de Martin Sherman. Traducerea: Alex Leo Serban. Regia: Elie Malka. Decoruri: Ando Dumitrescu. Costume: Velica Panduru. Cu: Cristian Iacob, Daniel Popa, Adrian Ștefan, Radu Micu, Mihai Gruia Sandu, Romeo Pop, Constantin Drăgănescu, Marius Capotă, Radu Amzulescu, Gabriel Spahiu, Marius Chivu. Muzica: Gintaras Sodeika. Costum Greta: Suzan Suliman.

Liviu ORNEA

Viața de toate zilele a Antoanetei Zaharia

Ce face o tânără actriță lansată acum câțiva buni ani ca o mare, talentată speranță, rămasă cam în acest stadiu pentru că nimeni nu a folosit-o decât în spectacole așa-zis experimentale, de underground (nume potrivit doar pentru că și „Green Hours” și „ACT” sunt săli din subsoluri), nimeni nu i-a dat să joace decât rolișoare, jucările în care să se miște mult, să-și folosească dicția, să fie haioasă? Ce face ea când realizează că dacă va continua așa se va pierde iremediabil? Ce face când înțelege că pentru a deveni o actriță adevărată trebuie să se confrunte cu textele mari (mă bucur că am auzit-o, de curând, și pe Dorina Lazăr spunând acest lucru, după Gala de la Mangalia), să iasă din sarabanda spectacolelor jucăușe de buzunar gen spectacol de absolvire? Ce face când înțelege, mai ales, că e complet neputincioasă, pentru că ea singură nu se poate distribui în Cehov oricât ar vrea? Când vede că drumul ei în loc să urce pare să se învârtă în cerc?

Ce face în situația asta Antoaneta Zaharia – pentru că despre ea e vorba? Închide iremediabil cercul, scriind ea însăși un textuleț asemenea multor altora în care a jucat (îmi vine în minte un mare actor care, „înainte”, tot trebuind să recite poezile patriotice și de închinăciune, le mai și scria pe unele ca să ia banii și pe dreptul de autor). Textul acesta, în care autoarea și-a vărsat amarul povestind neantul unei zile din lungul șir asemenea, ivit din disperare, e chiar bun. Are ritm, e alert, firesc, credibil, are dialog curgător (aici e, poate, și mâna Theodoriei Herghelegiu). Dar nimic mai mult (să nu mă întrebe cineva ce vreau mai mult!). Și e jucat excelent, cu nuanțe, cu mișcare, cu tot ce vreți de Antoaneta Zaharia și de Frosa Cercel. Dar, iarăși, nimic mai mult. Un spectacol plăcut, deconectant, îți face bine ca o limonadă într-o zi toridă.

Sigur, e mai bine să joci ceva, orice decât să lânchezești. Înțeleg (sau cred numai că înțeleg) disperarea tinerilor actori ajunși în această situație. Sunt convinși și că e bine să existe asemenea spectacole, făcute serios, cu profesionalism. Dar nu cred că aceasta e salvarea. Le văd mai mult ca pe o etapă, nici nu știu dacă neapărat necesară. Nu înțeleg nici cantonarea Theodoriei Herghelegiu în acest gen de teatru. Le aștept, și pe ea, și pe Antoaneta Zaharia, la întâlnirea cu – dacă îmi îngăduiți o vorbă mare – teatrul adevărat.

Muzeul Literaturii Române, Compania „Antract” – Ziua în care nu s-a întâmplat nimic de Antoaneta Zaharia. Regia: Theodora Herghelegiu. Ilustrația muzicală: Cosmin Șofron. Scenografia: Anuca Ion. Cu: Antoaneta Zaharia și Frosa Cercel.